

POËZIE

DOOR

JAN GRESHOFF.

I.

VERLOSSING.

I.

De wereld met haar star gezicht
In lach bevroren,
Heeft mij bij dit vroeg morgenlicht
Als toegewijde knecht verloren. . . .

Ik heb mij van haar afgewend
In nood van vreeze. . . .
Omdat zij slechts belooning kent
In pijnen zonder zoet genezen.

Reeds al te lang hield zij gevangen
Onnoozle ziel,
Die eens, verdoold op donkre gangen,
Haar als een buit in de armen viel. . . .

Reeds al te lang heeft zij langs wegen
Van droevigheid,
Het hart, dat bad om late zegen,
Een doelloos cirklen rondgeleid. . .

2.

Nu ben ik vrij en losgekocht
Door liefdeschatten. . .
En wat ik eens in armoe zocht,
Kan ik met beide handen vatten!

Nu sta ik in uw heerlijk loon,
O vrouw verkoren. . .
Bij wie ik dage' en nachten woon
In 't eenig aanzien blij verloren. . .

Thans zijn slechts uw verzoete wetten
Mijn droom gesteld,
Die nu zijn posten uit kan zetten
Tot aan het einderverre veld.

En in dien wachtkrans vast en veilig
Hoede ik uw beeld,
Als 't zeker zielsbezit mij heilig,
Waar 't oude en nieuwe wonden heelt. . .